

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 10Csp/123/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121282374
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Foltánová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2022:6121282374.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred samosudkyňou JUDr. Evou Foltánovou v spore žalobcu: Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 31 340 890, zastúpená: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému: L. U., W.. XX.XX.XXXX, V. Č.. XXX, XXX XX V., o zaplatenie 4 894,94 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť 4 894,94 Eur, úrok vo výške 3059,56 Eur, úrok z omeškania vo výške 4,65 Eur, úrok z omeškania vo výške 170,49 Eur, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 4 876,94 Eur od 19.3.2020 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica 25. marca 2021 žiadal zaviazať žalovaného žalobcovi zaplatiť 4 894,94 eur, úrok vo výške 3 059,56 eur, úrok z omeškania vo výške 4,65 eur, úrok z omeškania vo výške 170,49 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4 876,94 eur od 19. marca 2020 do zaplatenia. Žalobca skutkovo žalobu vymedzil tak, že strany uzavreli 11. septembra 2018 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len Zmluvu) v zmysle ktorej žalobca žalovanému poskytol 5 000 eur a žalovaný sa zaviazal žalobcovi vrátiť istinu, zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov. V tomto konaní si žalobca uplatnil aj zákonné úroky z omeškania v zmysle § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. Žalovanému vznikla povinnosť za poskytnutý úver zaplatiť žalobcovi aj úroky, pričom v zmluve bola dojednaná úroková sadzba vo výške 13,80 % ročne. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16. júna 2020, v ktorom uviedol: „Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí“. V prípade riadneho plnenia si povinnosť zo strany žalovaného žalovaný by zaplatil úroky z istiny vo výške 3 312,97 eur. Žalobca z listiny aktuálny stav úveru preukázal súhrnnú výšku platieb započítaných na úroky vo výške 253,41 eur. Platby vykonané žalovaným po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa prednostne započítajú na istinu. Žalobcovi tak vznikol nárok na úroky z istiny vo výške 3 059,56 eur ako rozdiel medzi súhrnnou výškou úrokov, ktoré by žalovaný zaplatil pri riadnom plnení a už zaplatenými úrokmi.

2. Žalobca pri podaní žaloby do spisu založil prepis splátok k zmluve, podacie hárky, výzvu na splatenie dlžnej časti úveru, výzvou na úhradu dlžnej sumy, predžalobnou výzvou, zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal 09. apríla 2021 platobný rozkaz v zmysle žalobného nároku sp. zn. 30Up/390/2021. Proti predmetnému platobnému rozkazu v zákonnej lehote podal žalovaný odpor, v ktorom namietal základ a aj výšku podanej žaloby. Namietal, že zo strany žalobcu sa listiny ako zosplatenie úveru, predžalobné výzvy nedostali do jeho dispozičnej sféry. Žalobca nemôže od

žalovaného dlžníka požadoval zmluvnú úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa ďalej už istina úveru zmluvne neúročí. Žalovaný nepovažoval za dôvodnú žalobu ani v časti úroku z omeškania z vyčíslených zmluvných úrokov. Podľa názoru žalovaného v čase uzatvorenia zmluvy priemerná úroková miera z úverov obchodných bánk v r. 2018 bola okolo 8 % a v zmluve bola uvedená úroková sadzba vo výške 13,80 %, čo prekračuje hranicu zodpovedajúcu dobrým mravom. V úverovej zmluve absentuje doba trvania zmluvy a aj RPMN je uvedené v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný mal za to, že úver je bez úročný a bez poplatkov.

4. Právny zástupca žalobcu vo svojom vyjadrení poukázal na to, že žalovaný nepoprel uzavretie zmluvy a ani čerpania úveru. Podľa právneho názoru žalobcu výzva a upozornenie pred zosplatením úveru boli zasielané žalovanému a dôkazom tohto tvrdenia sú podacie hárky založené v spise, ktoré boli doručené súdu spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu. V prípade, ak doporučený list nie je možné doručiť z dôvodu nezastihnutia adresáta, poštový doručovateľ zanechá písomné oznámenie o jeho uložení na pošte. Poukázal v tomto smere na rozhodovaciú prax najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Čo sa týka uplatneného zmluvného úroku: „Žalovaný v predmetnom odpore namieta aj uplatnený zmluvný úrok po zosplatení. Žalobca pritom ale poukazuje na uplatnenie zmluvných úrokov po zosplatení v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.06.2020, sp. zn. 8Cdo/125/2018: „Otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadriilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky prístupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Dovolací súd dospel k záveru, „že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Čo sa týka namietanej absencie údajov o dobe trvania a RPMN: „Zmluva o úvere obsahuje v článku 2.2 údaj 96 mesiacov ako počet splátok. Je zjavné, že predmetný údaj je aj údajom o dobe trvania Zmluvy o úvere. Termín konečnej splatnosti úveru je vyslovne uvedený v rovnakom článku ako doba trvania, t.j. 15.08.2026. Je zjavné, že žalovaný vedel vyhodnotiť predmetný údaj ako údaj doby trvania Zmluvy o úvere. Pokiaľ teda tvrdí, že Zmluva o úvere absolútne neobsahuje údaj o dobe trvania Zmluvy o úvere, jeho tvrdenie je zjavne účelové. Priemerný spotrebiteľ je vymedzený dnes dobre známou formulou „Gut Springenheide“. Súdny dvor ES „zadefinoval“ priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov. Počet splátok a doba trvania Zmluvy o úvere je v danom skutkovom prípade totožným údajom, čo si Žalovaný ako priemerne uvedomelý spotrebiteľ musel vedieť uvedomiť

a vyhodnotiť. Názor Žalobcu potvrdzuje aj aktuálna súdna prax. Napríklad podľa rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 41Co/10/2018, v rozhodnutí zo dňa 16.08.2018 sú uviedol, že v tejto súvislosti odvolací súd, aplikujúc eurokonformný výklad, uvádza, že z počtu splátok úveru - 96 mesiacov, vyplýva doba trvania zmluvy, z ktorej priemerný spotrebiteľ, ktorým bezpochyby je aj samotná žalobkyňa, vie presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Na okraj odvolací súd uvádza, že zákonodarcu predmetnou, vyššie uvedenou novelou zákona o spotrebiteľských úveroch vypustil zo zákona povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere „termín konečnej splatnosti úveru“, pretože uvedené bolo v rozpore aj so Smernicou č. 2008/48/ES. Na základe vysloveného názoru sa odvolací súd nemohol stotožniť s tvrdeniami žalobkyne, že v zmluve nebola určená doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Žalovaný zároveň poukazuje na údajne nesprávne uvedenú RPMN, ktorá má byť v neprospech spotrebiteľa. Toto tvrdenia ale možno považovať za ničím nepodložené a účelové, keďže žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal v čom spočíva nesprávnosť uvedenej výšky RPMN. Žalobca je toho názoru, že RPMN je v zmluve uvedená správne. Taktiež tvrdenia o dohodnutej úrokovej sadzbe žalobca považuje za právne irelevantné, vzhľadom k tej skutočnosti, že odplata je v zmluve stanovená v rámci zákonom vymedzeného rámca a neprevyšuje najvyššiu možno prípustnú mieru odplaty stanovenú zákonom. Rovnako tvrdenia žalovaného o neplatnosti zmluvy, ktorú možno považovať za neplatnú z dôvodu, že svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom, považujeme za absurdné a ničím nepodložené. Žalovaný len poukázal na ustanovenie zákona, avšak tieto tvrdenia ďalej žalovaný nijako právne relevantne nepodložil.

5. Súd za účelom zistenia skutkového stavu vo veci sa oboznámil s podstatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav vo veci:

6. Žalobca je obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I. oddiel Sa, vložka č. 501/B.

7. Na základe zisteného skutkového stavu vo veci, súd vec právne uzatvára:

8. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

11. Podľa § 2 písmeno a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolenia.

12. Podľa § 2 písmeno b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

14. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola 11. septembra 2017 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 5 000,00 eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver splácať v mesačných splátkach po 92,60 eur (z tohto výška mesačnej anuitnej splátky (úroky + istina úveru) 86,60 eur, náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver 6,00 Eur/, fixná úroková sadzba 13,80 % p. a., RPMN banky 17,10 % p. a., priemerná RPMN na trhu 8,87 % p. a., odplata za poskytnutie úveru 15,24 % p. a., najvyššia prípustná hodnota odplaty 17,74 % p. a., celková čiastka, ktorú má klient zaplatiť 8 888,97,78 eur. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, keďže poskytnutý úver riadne a včas nespĺcal. Žalobca preto po márnej výzve na zaplatenie dlžnej sumy z 10. júna 2019, úver v súlade so zmluvou a zákonom (§ 53 ods. 9 OZ) zosplatnil ku dňu 08. júla 2019. Po zosplatnení žalovaný neuhradil žalobcovi žiadnu sumu. Pokiaľ ide o posudzovanú úverovú zmluvu, titulom ktorej si žalobca uplatňuje žalovanú pohľadávku, je nepochybné, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, jednak s ohľadom na povahu zmluvných strán, keďže žalobca pri uzatváraní a plnení zmluvy konal a žalovaný nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a jednak z dôvodu, že sa jedná o formulárovú zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť jej obsah. Na takto založený právny vzťah strán sporu je preto potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to najmä ustanovenia Občianskeho zákonníka § 52 a nasl. o spotrebiteľských zmluvách, ako i osobitné predpisy, a to najmä zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. a zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z..

16. Z pohľadu ustanovení Občianskeho zákonníka, súd uzatvorenú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu uzatvorenú platne. Súd má za to, že v danom prípade medzi stranami sporu došlo k vzniku platného právneho úkonu, ktorý bol uzatvorený v súlade so zaužívanými dobrými mravmi, uzatvorený právny úkon zákon neobchádzal ani mu neodporoval, pričom bol uzatvorený slobodne a vážne. Subjekty, ktoré ho uzatvárali mali a majú plnú spôsobilosť na právne úkony. Išlo o úkon určitý a zrozumiteľný, ktorý nebol uzatvorený v tiesni, prípadne pod nátlakom.

17. Pokiaľ sa jedná o námietku žalovaného ohľadne nedoručenia výzvy a zospaltnenia úveru, resp. nedostania sa týchto právnych úkonov do dispozičnej sféry žalovaného súd uvádza, že výzva žalobcu z 10. júna 2019 o zaplatení dlhu s poučením o možnosti zosplatnenia úveru bola žalovanému zasielaná 11. júna 2019 a zospaltnenie úveru z 08. júla 2019 bolo žalovanému zasielané 09. júla 2019. Jediným relevantným ustanovením, ktoré prichádza do úvahy pri dohode o fikcii je § 45 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tento upravuje účinky prejavu vôle voči neprítomnej osobe. Konštrukcia tohto ustanovenia zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov oboch strán. Odosielateľ má istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že druhá strana sa vyhyba prevzatiu zásielky a adresátovi poskytne možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a istotu, aby účinky právneho úkonu nenastali bez toho, že by mu to nebolo umožnené. Pokiaľ obsahom zásielky je právny úkon, zásielka sa považuje za doručenie jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. len čo sa dostane prejav vôle do jeho sféry dispozície / R 27/2011 /. Z povahy ustanovenia § 45 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia zásielky uplynutím určitého času po jej odoslaní / rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020, bod. 13.3 /. Súd poukazuje na znenie všeobecných obchodných podmienok účinných v čase uzavretia zmluvy, z ktorej si žalobca uplatňuje svoj nárok, kde je jednoznačne uvedené, kedy sa považuje zásielka za doručenie: „Pri doručovaní poštovou zásielkou na adresu v SR alebo v zahraničí sa informácie a dokumenty považujú za doručené desiaty deň po ich odoslaní, ak nie je preukázaný skorší okamih doručenia. To platí, aj keď sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie alebo zásielka sa vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, pri zasielaní informácií a dokumentov poštovou zásielkou Banka zasiela informácie a dokumenty vo forme obyčajnej listovej zásielky. Vzhľadom na uvedené súd uzatvára, že žalobca platne zosplatnil úver.

18. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne platenia zmluvného úroku po zosplatnení súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/125/2018 z 18. júna 2020, v zmysle ktorého: „Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k úveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s

veriteľom dohodol. Dovolací súd aj v tomto prípade dospel k záveru, že v prípade predčasnej splatnosti úveru náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Súd mal za preukázané, že za riadneho plnenia povinnosti žalovaným tento by mal zaplatiť úroky z istiny vo výške 3 312,97 eur, ktorú výšku žalovaný nerozporoval. Žalobca prepisom z listiny „Aktuálny stav úveru“ preukazuje aj súhrnnú výšku platieb započítavaných na úroky, t.j. 253,41 eur. Platby vykonané žalovaným po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru za započítavajú prednostne na istinu. Žalobcovi tak vzniká nárok na úroky z istiny vo výške 3 059,56 eur ako rozdiel medzi súhrnnou výškou úrokov, ktoré by žalovaný zaplatil pri riadnom plnení a už zaplatenými úrokmi.

19. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov zmluvného vzťahu o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Zákony nemodifikujú moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8cdo/125/2018 vyplýva, že dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

20. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že v zmluve absentuje údaj o dobe trvania úveru, pretože v zmluve je uvedená doba trvania, a to 20. septembra 2026 pri počte mesačných splátok 96 mesiacov, ktorá skutočnosť vyplýva z článku 2, bodu 2.2 zmluvy. Nakoniec zákonodarcou novelou zákona o spotrebiteľských úveroch vypustil zo zákona povinnosť uvádzať v zmluve termín konečnej splatnosti úveru, pretože toto bolo v rozpore so Smernicou č. 2008/48/ES.

21. Rozporovanie výšky RPMN žalovaným podľa názoru súdu je neúčinné z dôvodu, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukazoval alebo neuvádzal v čom spočíva táto nesprávnosť, ako aj uvádzaná neplatnosť zmluvy.

22. Súd nesúhlasí s tvrdením žalovaného o vysokej dohodnutej výške úroku, pretože strany si dohodli výšku úroku 13,80 %. Priemerná úroková sadzba obchodných bánk v roku 2018 bola 7,36 %, čo nepredstavuje ani 1 % zvýšenie úrokovej sadzby.

23. Súd dáva do pozornosti aj stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky R. Y. L. v Náleze zo dňa 24. 10. 2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012 (odlišné stanovisko), v ktorom pomerne ilustratívne poukázal na aktuálnu zjavnú a neudržateľnú predimenzovanosť ochrany spotrebiteľa a „démonizovanie“ veriteľskej pozície - v neprospech právnej istoty a celkového doterajšieho vnímania objektívneho práva v podmienkach kontinentálnej právnej kultúry: „Všeobecné súdy vrátane Ústavného súdu SR ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samotnej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Takýto postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalosti ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane Ústavného súdu SR, existujúce bagateľné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo už je reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR).“

24. Ďalšie argumenty strán súd považuje pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vyporiadať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené medzi stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku, a odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku, ale je nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán / porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 251/04, III. ÚS 209/09 a pod. /. Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, avšak nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. Z dôvodu nepreukázania protiprávneho konania sa súd nezaoberal ďalšími predpokladmi zodpovednosti náhrady škody.

25. Z horeuvedených dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate rozsudku.

26. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho záväzku, z ktorého dôvodu je povinný podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka zaplatiť aj úroky z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda 5 % odo dňa nasledujúceho po dni ako sa dostal žalovaný do omeškania so zaplatením dlhu.

27. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalobcovi, ktorý mal plný úspech v konaní priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

Odvolať proti rozsudku možno podať do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, písomne.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.